



شکفته ، همیشه گل کامگار
چو پالیز گردد ز مردم تهی
همه شاخ نار و بیهی بشکنند
به پرچیش بر ، نیزه‌ها خار اوی
چه باع و چه دشت و چه دریا ، چه راغ
دل و دست ایرانیان نشکنی
خوش سواران و کین آختن
(فردوسی)

که ایران چو باغی است خرم بهار
پر از فرس و سیب و نار و بیهی
سپر غم یکایک زبن برکنند
سپاه و سلیح است دیوار اوی
اگر بفکنی خیره دیوار باع
مکر تا تو دیوار او نفکنی
کزان پس بود غارت و تاختن

کاخ عالی قاپو

پژوهش‌گر = مصطفی فلاخ «دانشجوی دانشگاه صنعتی شریف»

به طوری که اگر دو نفر حتی به صورت بسیار آهسته در دو کنج رو به روی هم به گفت و گو پردازند، به دلیل نوع معماری بنا، به ویژه سقف آن که به شکل نیم کره است، صدای یکدیگر را به وضوح می‌شنوند.

برای رفتن به سایر طبقات وارد اتاقی می‌شوید که دری کم ارتفاع دارد. در آن پله‌های تاب دار به صورت مارپیچ با کاشی‌های زرد و فیروزه‌ای نظر هر تازه واردی را جلب می‌کند.

در طبقه‌ی اول که سربازخانه بوده است سقفی ساده مشاهده می‌شود که در آن با رنگ قهوه‌ای حریم بندی شده است. طبقه‌ی دوم نیز همانند طبقه‌ی اول و به منظور آبدارخانه و شربت خانه ساخته شده، با این تفاوت که طاقچه مانندهایی به آن افزوده‌اند.

طبقه‌ی سوم به شاهنشین معروف است که مانند طبقه‌ی دوم ساخته شده است. در جلوی آن بعدها ایوانی افزوده‌اند که از زیباترین بخش‌های ساختمان است. این ایوان بر روی ستون‌هایی از چوب چنار یک تکه قرار گرفته است. ستون‌هایی مخروطی که در بالای آن‌ها مقرنس کاری صورت گرفته است. چندین سال پیش برای بالا بردن ضریب این ایوان مذکور، ستون‌ها را تراشیدند و تیرهایی آهنی درون آن‌ها قرار دادند. سقف ایوان به صورت آلت و لغت ساخته شده است. بدین‌گونه که قطعات هندسی زیبایی روی چوب‌هایی با ضخامت نسبتاً کم کشیده می‌شود و سپس به گونه‌ای از هم جدا می‌شوند که قطعات کنار یکدیگر دارای شکاف و برجستگی باشند تا بتوانند به حالت کشوبی در هم وارد و از هم خارج شوند. تمام سقف ایوان عالی قاپو به این صورت آرایش شده است. در وسط ایوان حوضی وجود دارد که در آن ۷۹ قطعه مس به هم پرچ شده‌اند. آب را به طبقه‌ی دوم (آبدارخانه) می‌آوردند و از آنجا با دم آهنگری

کاخ عالی قاپو همراه با بقیه‌ی بناهای مجموعه‌ی میدان و دولت خانه، طراحی و در چند مرحله‌ی ساختمانی از یک در وردي ساده کاخ به وضعیت نعلی تبدیل می‌شود. بنا شش طبقه دارد و قسمت ایوان و پیش نزدیکی به داخل میدان از الحالات نهایی آن است.

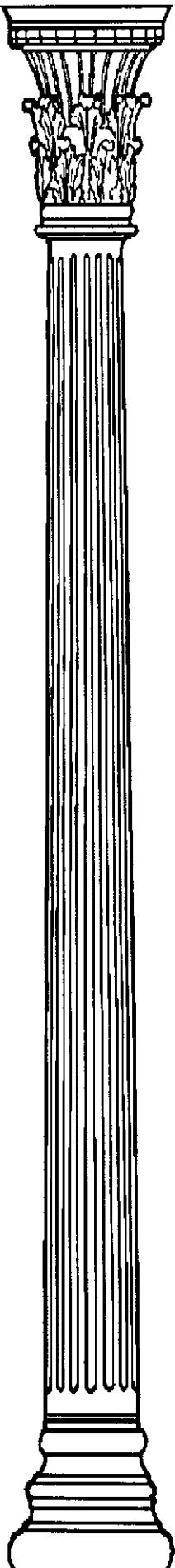
کلیه‌ی سطوح با تزیینات و کشته‌بری به شیوه ایرانی تزیین شده است. طبقه‌ی آخر با گچ‌بری‌ها و طرح‌های زیبا سالن موسیقی بوده است.

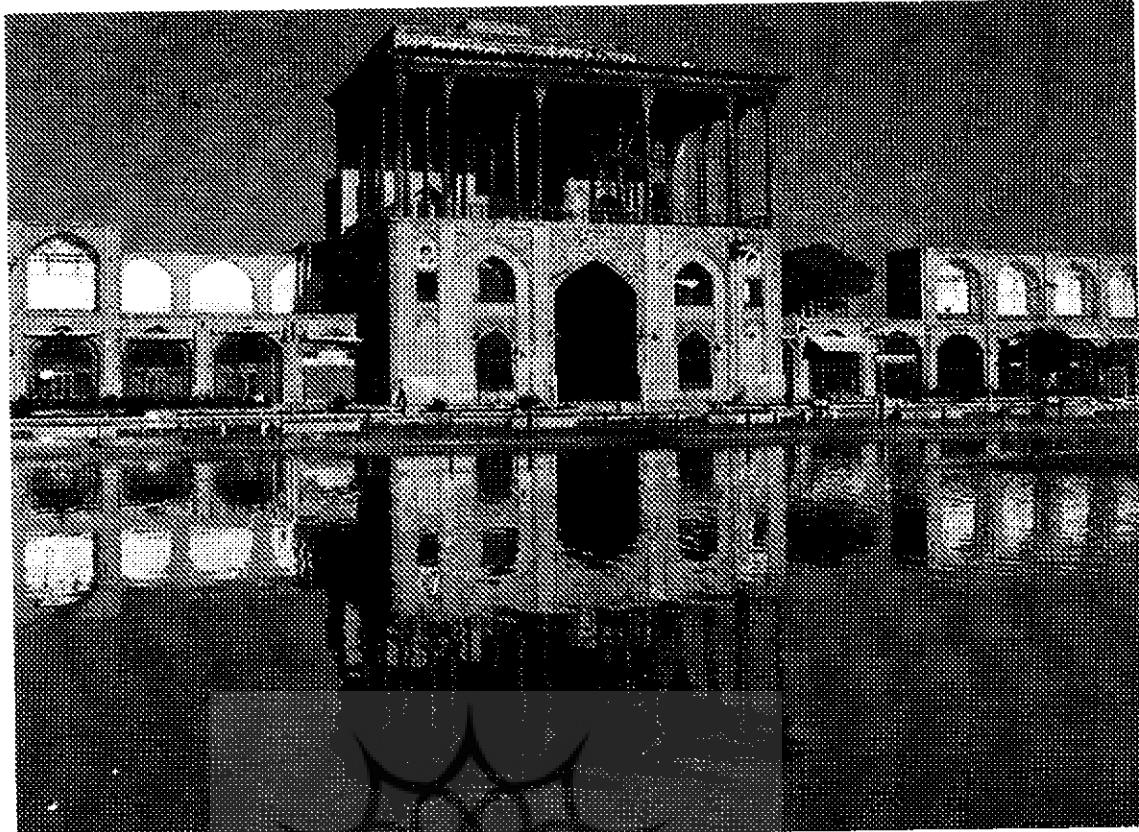
حوض مسی واقع در میان ایوان ستوندار توسط لوله‌های مسی و سفالی و وسائل دم و بازدم پر می‌شده است.

معرفی نامه‌ی بنای شگفت‌انگیز عالی قاپو که توسط کارشناسان نگاشته شده بود از نظر گذشت.

در مورد وجه تسمیه‌ی عالی قاپو دو نکته ذکر کرده‌اند: اول آن را متراffد با باب عالی کاخ حکومتی سلاطین عثمانی دانسته‌اند و دیگر آن که، آن را در اصل علی قاپو یعنی در علی دانسته‌اند. زیرا بعدها شاه عباس یکی از درهای رواق حضرت علی را از نجف آورد و در داخل بنا نصب نمود.

در سالن ورودی بنا که کف آن به شکل مربع است اتفاق شگفت‌انگیزی رخ می‌دهد.





دو جایگاه برای نوازندهان و وجود داشته که به گوشواره معروف بوده‌اند. قسمت صلیبی شکل سالان، مخصوص شاه بوده و اتاق‌های جانبی برای اطرافیان در نظر گرفته شده بودند.

اساس بنا در سال ۱۰۰۶ هجری قمری توسط شاه عباس اول بنیان نهاده شد و ساخت کل بنا هفتاد سال به طول انجامیده است. معمار بناء استاد علی اکبر اصفهانی و نگارگر نگاره‌های آن استاد رضا عباسی بوده‌اند. روحشان شاد و راهشان جاوید باد!

پایان

Book Book Book Book Book Book Book
Book Book Book Book Book Book Book
Book Book Book Book Book Book

به طبقه‌ی چهارم منتقل می‌کردند. از آن‌جا آب را جاری می‌ساختند آب به طبقه‌ی سوم سرازیر می‌شدند. اختلاف طبقات سوم و چهارم باعث فواره زدن آب از سوراخ‌های تعییه شده در کف حوض می‌شدند است و جلوه خاصی به بنا می‌داده است. از روی ایوان مسجد امام، مسجد شیخ لطف‌الله، سر در قیصریه و میدان نقش جهان با شکوه خاصی در تجلی اند.

گچ بُری‌های صورتی رنگ زیبایی سرتاسر ایوان را پوشانده است. در روی دیوار ایوان دو مینیاتور ایرانی توسط رضا عباسی نگارگر مشهور دوره صفوی منقوش می‌باشد.

در طبقات چهارم و پنجم که به ترتیب اتاق زنان شاه عباس و خوابگاه بوده‌اند ابتکار خاصی دیده نمی‌شود.

طبقه‌ی ششم بنا به طرب خانه که همان تالار موسیقی است مشهور بوده. گچ بُری‌های تعییه شده در آن به شکل تنگ و ضرایحی شراب می‌باشند. به این نوع گچ بُری، تنگ بُری می‌گویند و به این دلیل است که از پژواک صدا جلوگیری شود و دقیقاً کار صفحات اکوستیک امروزی را انجام می‌داده است.

به این ترتیب در آن زمان مرکزیت صدا از بین می‌رفته است و فاصله از نوازنده برای شنونده مهم نبوده است.